Japán üzembehelyezés

Ballagtunk egymás mellett Olivérrel a csomagkiadó pultok felől.Két kofferkocsit toltunk magunk előtt, mindenféle műszerekkel rogyásig megrakva. Szerencsére ezeknek az *„útlevelét”* a cég jó előre elintézte, így a vámos némi fejvakargatással átlapozta a papírokat, majd lepecsételte és enerváltan egy tovább-ot intett nekünk.

„Ma este elhívtak minket a kollégák inni. Néha el szokott durvulni a helyzet, de persze nem itt, Japánban. Nagy gondod ugye nincs az ivással?” Mire visszakérdeztem, hogy *„mégis, te hány sörtől kezded problémásnak érezni a helyzetet?”*

Megtorpant, a hátulról érkező figyelmetlen, vagy csak nem elég jó reflexekkel rendelkező utasok becsapódtak a hátába, de a fizika ezúttal sem cáfolta meg magát. Én sem voltam egy atléta-alkat (és a helyzet azóta eltelt húsz évben csak romlott), de Oli még így is kétszer akkora volt, mint én. Két méter magas és jól megtermett alkata, no meg az előtte állóra fékezett reptéri kuli együttes tömege megtette a magáét.

Miközben a hátulról érkezők elszédelegtek mellette, kissé gyűrött ábrázataikkal, még mindig töprengett. Született bajorként gyanítom több sört ivott eddig életében, mint vizet – a gyerekkorát is ideszámolva. *„Áh, úgy tíz Maß-ig nem szokott gond lenni”* – majd tovább tolta a kulit, a mögöttünk feltorlódott dugó is gyorsan feloszlott. A Maß a bajorok sör-mértékegysége, nem egészen egy litert jelent, de kizárólag kőkorsókban csapolt bajor sörökre értendő.

Én akkor voltam először Japánban, meg még vagy nyolcszor az azóta eltelt húsz évben – az ottani árakkal szembesültem először a reptéren. A taxi a kisvárosig, Yorii-ig úgy háromszor annyiba került mint Németországban. *„Miért nem bérelünk egy kocsit, ahogy azt Szingapúrban szoktunk?”* – tettem fel a naiv kérdést. *„Mert Japánban a külföldiek csak külön engedéllyel, IDP-vel vezethetnek. Ezt még a cég sem tudta nekünk elintézni, itt kellene helyben vizsgázni ehhez.”*

Az autópálya sokszintes volt, a látvány kétoldalt kissé monoton. Három-négy emeletes házak szürke tömege, néha egy-egy folyó. A háromsávos pályán mindenki száz körül araszolt fizetőkaputól fizetőkapuig. Akkor állt össze a kép számomra, hogy pár héttel azelőtt, amikor a japánok jöttek Stuttgartba átvenni a gyártósort, miért volt olyan baromi csönd a kocsiban, és a mellettem ülő kisfőnök miért tépte le majdnem a majrévasat a feje fölött, miközben rémülten meredt maga elé.

Én meg vezettem, a 81-esen Rottenburg felé, úgy kétszáz és kétszázötven között, kiélvezve minden pillanatát annak, hogy a főnököm kölcsönadta a céges A8-asát, hogy etessem meg a csapatot. *„Szóval, ők még nem nagyon autóztak száz fölött”* – mondtam, inkább csak magamnak, de Olivér vigyorogva bólintott, mert az esetről ő is értesült.

Először a gyárhoz mentünk, hogy kipakoljuk a műszereket, meg megnézzük, hogy mi az ábra. A gyártósor egy tiszta-teres közös osztócső (common rail) gyártósor volt. Németországban épült, ott egy rövid ideig próba-gyártott, majd áthajózott a világ más sarkaiba, például ide, Yorii-ba is, ahol nekünk kellett üzembe rántani azt. Az üzembehelyezést több csoport egymástól függetlenül végezte, a mechanikusok már végeztek és elhúzták a csíkot, a villamosság és a szoftver ránk várt. Nem volt túl biztató a sok piros és kék villogó a csaknem kilométer hosszú soron, de a problémaheggyel nem volt kedvünk aznap szembeszállni.

A hotelben gyorsan zuhanyoztunk, átöltöztünk, szembesültünk a helyi specialitások egyik legsajátosabb jelenségével, az automata és éneklő WC-vel, majd taxival elhúztunk a belvárosi bárba. A japán kollégák már vártak ránk, de szerencsére nem a zokniszagolgatós asztalkáknál, hanem egy normál asztalnál.

Komoly cégnek dolgoztunk, minden újabb ország meglátogatása előtt tanfolyam és vizsga is volt az adott országból. Az éttermi részt szemléltették is velünk, hogy a gyári (acélbetétes) bakancsainkat lerúgva törökülésben egy alacsony kis asztalka köré kellett jógáznunk magunkat. Aztán a zokninkból induló termik elérte az orrunkat, és az oktató rátért arra, hogy mielőtt tradicionális étterembe indulnánk Japánban, saját érdekünkben mindig fürödjünk és vegyünk tiszta zoknit.

Erre szerencsére ott nem volt szükség. Oli gyorsan elővezette az ötletét, hogy gyorsíthatnánk az *„ügymeneten”*, ha áttérnénk a szaké-sör kombóra, és ezt a kívánságát rögtön le is aktivitizte a tulajjal. Japánban ugyanis szinte mindenki kizárólag japánul beszél (csakúgy, mint Spanyolországban spanyolul és a franciáknál franciául), és az általunk alkalmazott angol is csak egyfajta háttérkulissza-zaj volt az eltáncolt kívánságainkhoz, hogy az egész ne legyen azért olyan rettentően komikus, mint a némafilmeken, zongorakísérettel.

Azért ez így is elég vicces volt, de ha valaki évekig nemzetközi üzembehelyezésben utazik, akkor már rutinból tolta ezt a dolgot. Az angolra visszatérve; ha mondasz valamit ilyen helyen, és egy *„yes”* lesz a válasz, az soha nem azt jelenti, hogy *„igen, úgy van”*, hanem csak azt: *„igen, értem, hogy valamit kérdeztél”*.

Csehországban a reggelimet kihozta a felszolgáló néni vastagon hagymával megborítva. A hagymás szájszag nem bizalomfokozó tényező a gyárakban, így másnap rendeléskor kértem, hogy hagyma nélkül, ha lehet. *„yes”* – volt a válasz. Aztán kihozta a valahogy nagy nehezen meghámozott főtt bőrös virslit, jó sok hagymával.

És – visszatérve Japánba – valóban, jellemzően aktivitivel tisztáztuk a nem túl egyszerű gyártósoron felmerülő problémákat is, meglehetősen magas hatásfokkal. A gyorsítást is rutinból azért kérte Oliver, mert túl mély eszmecserét ugye, a hiányzó közös nyelv híján – nagyon nem folytathattunk.

Áthidaló megoldásként vendéglátóink az asztalhoz gurítottak egy karaoké szettet (mert a zene ugye összeköt, vagy mi), monitorral, mikrofonnal és erősítővel, hogy hódoljanak ennek a hobbijuknak is. Mi csak vigyorogva bólogattunk, a tulaj közben gyorsan fordult az Asahi söröskorsókkal meg néha az üveg szakéval. Aztán persze kitalálták, hogy mi is villanthatnánk valamit a muzikális képességeinkből. Én kétségbeesetten pislogtam Olivérre, mert nálam nagyobb antitalentum akkoriban nem létezett a Földön (de azóta már igen; született négy gyerekem).

Oli lecsapott a mikrofonra, majd elbődülte az *„Edelweiss”* bevezető refrént a hasonló című dalból. Én mondjuk ezt az üvöltős, kissé Rammsteinos verziót se addig, sem azóta nem hallottam ebből a számból, de minden jelenlévőt mélyen megérintett a helységben (és gondolom, az egész járásban). A vendéglős egy hosszan elnyújtott vetődéssel kapta ki Olivér kezéből a mikrofont, még a második strófa előtt, de ő nagyjából ugyanazon a hangerőn ordítva végigvitte a számot. Több dalt nem kértek

tőlünk.

Vendéglátóink az idő múltával behúzódtak az asztal alá, ott folytatták egyre hamisabban csengő zártkörű karaoké partijukat, aztán lassan csak a halk szuszogás hallatszott ki onnan, mi meg eldumáltunk még, kikértünk pár további sör-szakét. Amikor a tulaj már láthatóan csak a mi asztalunk körül sepregetett és a többi asztal kiürült, ahelyett hogy éltünk volna a Bad Spenceres óra–visszaállítgatós technikával, kértük a számlát. Megkönnyebbülten elmagyarázta – eltáncolta, hogy ezt majd ő rendezi a céggel, így taxit hívtunk.

Kettőt. Ugyanis nyilvánvaló volt (illetve a tulaj ráutaló magatartással egyértelművé tette), hogy a négy kolléga az asztal alatt is hozzánk tartozik. Kiértek a taxik, elővigyázatosan elléptünk előlük, mert az első még megállás előtt nyitotta is az ajtókat. Oli előre figyelmeztetett erre az akcióra, mármint, hogy ő egyszer erre nem figyelt, és akkor az ajtó sarka bizony biliárdozott. Igen, a golyókkal.

A második kocsiba bepakoltuk az elázott kollégákat, a sofőrnek elmagyaráztuk, hogy kövesse az első taxit és visszamentünk a szállásunkra. Ott, ahogy megbeszéltük, gyorsan előrementem, hogy megkérdezzem, van-e még üres szobájuk. Kiintettem Olivérnek, hogy igen, van, és intéztem a papírokat.

Hamarosan megjelent Oli, azzal a londinerkocsival, amire a bőröndöket szokás felpakolni, csak hát a négy kollégát fektette el azon elvágólag. Persze, ő sem volt már szomjas, de a feltűnésmentes ügyintézéstől ez a húzása kicsit messze siklott. Mindegy, bepakoltuk a kollégákat az ágyra úgy, hogy fejük némileg túllógott az ágy szegélyén. Szerencsére a recepciós elfelejtette megkérdezni, hogy miért csak egy személyre foglaltunk szobát a bokáig elázott csapatnak, úgy röhögött.

Másnap hajnali tíz órakor lekecmeregtem a recepcióra, a fejemben azzal a jellegzetes nyomással, ami figyelmeztetett, hogy a szaké-sör egy bűnös kombináció és rendeltem egy taxit. A recepciós már más volt, de ez ís úgy vigyorgott, mint a tejbetök, szóval híre mehetett az előző esti bevonulásunknak.

A gyár üres volt, a portáson kívül élő lelket nem láttam bent. Találtam egy létrát az egyik elülső géphez támasztva a csarnokban, elvittem hátra, mert a gépek tetejének az átnézésével kezdtük a munkánkat. Olira jutott az első tizenöt gép, rám a többi tizenöt.

Pár órával később már kicsit csodálkoztam, hogy Olivér még nem bukkant fel, kezdtem éhes lenni, gondoltam érdemes volna valami kaja után nézni. A csarnokban a szellőzőrendszer meglehetősen zajos volt, így már a kijárathoz közel valami zaj ütötte meg a fülemet. Visszafordultam, az első gépnél már tisztán ki tudtam venni a rosszalló horkantásokat és egyértelmű kontextusba helyezett nevemet: *„Sandor, tu árslok”*.

Áááh, gyorsan leesett, hogy mi történt. Mégsem én voltam az első a csarnokban. Valószínűleg Olivér pár órával előttem érkezett, és ő is a gép tetején kezdett. De meleg is volt a csarnokban, a gépek monoton zúgása álmosító, plusz a sör-szaké, ugye; bealudt.

Aztán arra kelt, amire másnaposan szokás, hogy nagyon kellett pisilnie. Jött volna le, de valaki vicces kedvű észlény elvitte alóla a létrát. Még nagyjából nyolc évig dolgoztunk együtt, soha nem sikerült meggyőznöm, hogy nem direkt tettem ezt, csak egyszerűen nem vettem észre, hogy fenn van. *„Ismerlek, mint a rosszpénzt. Ennél nagyobb galádságok is kitelnek tőled.”* – mondogatta.

Ebben speciel igaza is volt, ezt az esetet leszámítva. Visszagördítettem a létrát a gépéhez, és még volt úgy egy percem, hogy elhagyjam – a rongyos életemet mentve – a helyszínt, míg valahogy letornászta magát onnan fentről, négy méter magasból.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05
2017, Japán, üzembehelyezés, Yorii, Ramstein, Edelweiss, karaoké, másnapsság, szaké-sör, én-blog, kolléga, annekdota, taxi, Oliver, humor, napló

Bejegyzésmegtekintések száma: 112

From:
http://bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
http://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:japan_uzembehelyezes

Last update: **2026/08/03 16:00**